

Hồi 11

Tình Si Nên Nỗi

T hấy chưởng phong ào ạt bay đến, bóng đen nhẹ nhàng phi thân né tránh, đoạn cất tiếng cười lên khanh khách:

- Bất luận nơi nào, lão phu muốn đến hay đi tùy thích, người không có quyền ngăn cản.

“Ầm!”

Cung đài trước tượng phật bị chưởng phong đánh bay tan tác.

Mộ Dung Hồng càng giận dữ:

- Hừ... Tên trộm lớn gan. Hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi Bạch Vân Am này.

Nói xong nàng vội vã định nhún mình bay vụt vào đại điện.

Đột nhiên... Văn Tử Lăng quát to:

- Hãy khoan...

Mộ Dung Hồng vội dừng bước:

- Bộ công tử có quen người ấy à?

Văn Tử Lăng vụt quay sang câu chuyện khác:

- Cô nương có học qua phương pháp giải độc hay không?

- Trò chơi hạ cấp ấy, tôi đâu có học để làm gì.

- Bóng đen trong đại điện là tay chuyên môn dùng độc. Mười mấy hôm trước, bên bờ Huỳnh Hà, gần đỉnh Cao Sơn, tôi đã bị tay lão một lần... Hắn lại là một tên xỏ lá, mạo danh nghĩa của Thân Mật Khách Đẳng Công Huyền, bắt Giang Tâm Mỹ cô nương đi mất...

- Thế cơ hội rất tốt! Dù rằng hắn có bản lĩnh cao cường mấy đi nữa, cũng khó thoát khỏi tay ta...

Nàng cho tay vào lòng, lấy ra một chiếc mõ xinh xắn, đoạn “cốc... cốc... cốc” gõ lên liên hồi... đồng thời nàng cất tiếng ề... a... tụng niệm.

Dư biết Đại Thừa Âm Công vô cùng lợi hại. Văn Tử Lăng vội vàng dùng phép Phao Ngươn Thủ Nhất, rồi bịt kín lỗ tai lại.

Gã đại hán hơi biến sắc, nhưng sau khi nghe kỹ lại, lão bèn cười lên ha hả:

- Liễu đầu... Nếu sư phụ ngươi dùng phép này, họa chẳng dọa được lão phu, nhưng ngươi... thì hãy còn non nớt lắm...

Nói đoạn, hắn liền phát ra song chuông, và tiếp tục không ngừng, điểm đặc biệt là song chuông giao nhau phát ra những tiếng "bình bình", "bằng bằng" giao nhau liên tục...

Tiếng mõ và câu kinh bị âm thanh của tiếng nổ trấn áp mất đi...

Cả giận... Mộ Dung Hồng thúc mõ liên hồi, âm công của nàng vượt cao lên, chuông thanh từ từ tụt xuống.

Thấy khí thế sút kém, gã đại hán liền vận dụng toàn bộ công lực, cất tiếng hét to...

Tiếng hét như xé màng tai ấy là một môn âm công tuyệt học, được hắn đưa ra để giữ mức quân bình cùng tiếng mõ.

Hai âm công kinh lực duy trì giây lâu chưa phân thắng bại.

Bỗng nhiên... bóng đen vụt ngừng tay và ngưng tiếng hét:

- Hãy khoan, ta có một lời muốn giải thích.

Mộ Dung Hồng nổi xung nhưng cũng phải tạm ngưng thúc mõ:

- Ngươi bộ sợ chết hay sao?

Gã đại hán xua tay:

- Với tình thế này, cả ngày lẫn đêm cũng không giải quyết được thắng bại.

Như lửa đổ thêm dầu, Mộ Dung Hồng thét to:

- Cứ tiếp tục đi... thế nào cũng có một bên bị hạ.

Đại hán cười khanh khách:

- Thật ra với võ công tuyệt học của lão phu, muốn hạ nhà ngươi, không phải là chuyện khó, nhưng vì nể sư phụ Lãnh Tâm Thần Ni nên chẳng nỡ xuống tay đó thôi...

- Chớ nói nhảm... sư phụ ta đời nào đời nào đi giao du với những kẻ vô liêm sỉ, chuyên đi đào tường khoét vách như ngươi...

Đại hán vụt sa sầm nét mặt:

- Người nói phải đấy... Lệnh sư phụ đâu có thích hành động này của lão... nhưng... khi xưa người vẫn có đôi lần đồng ý.

Mộ Dung Hồng ngắt ngang:

- Hãy giải thích cho ta rõ, người đến đây với mục đích gì?... Định đánh cắp đồ vật ư...?

Gã đại hán khắc khổ cười, hỏi vặn lại:

- Trong am tự này, có những vật gì đáng ta đánh cắp?

Mộ Dung Hồng cảm thấy lời nói của gã lạ mặt rất hữu lý. Trong miếu, trừ ra chiếc phổ đàn và một đỉnh lư trầm, thật ra không còn vật gì đáng được chú ý cả...

Nàng thắc mắc hỏi:

- Vậy lão đêm khuya vắng người thâm nhập vào đây là có ý gì?

Gã lạ mặt cười chua chát:

- Mười mấy năm qua, mỗi khi lệnh sư phụ có dịp rời khỏi miếu, là lão phu lên vào đây để ngắm xem cảnh vật cho thỏa lòng mong nhớ.

- Nơi đây có những gì đáng cho người lưu luyến. Vả lại ni cô am là cấm địa của giới nam, hành vi của người có vẻ bất chánh, thế không tự cảm thấy hổ thẹn hay sao?

Gã lạ mặt khẽ thở dài:

- Câu chuyện dưới đây của ta thuật lại cho hai người nghe cũng không hại gì. Năm mươi năm về trước, lão phu và lệnh sư phụ người là một đôi tình nhân lý tưởng mà người đời trông thấy phải khen thầm và ganh tỵ.

Mộ Dung Hồng vụt đỏ ửng mặt:

- Chớ có hồ đồ! Người dám vu nhục sư phụ ta đấy à?

Văn Tử Lăng vội xen vào:

- Việc phải quấy cũng phải đợi cho lão nói xong rồi mới phê trách.

Với nét mặt đầy vẻ xúc cảm, lão lạ mặt thở dài, tiếp:

- Khi ấy hai ta yêu nhau thắm thiết, đã cùng thệ hải minh sơn, gắn bó với nhau cho đến bạc đầu, đồng ước hẹn ba năm sau sẽ thành giai ngẫu.

Văn Tử Lăng lên ngắm hình dung gã lạ mặt, lão là một cụ già trạc độ bảy mươi, nhưng hãy còn rất cường tráng, vóc dáng của lão to lớn khôi ngô, mũi thẳng mõm rộng, đôi mắt

sắc bén, xem rất hào hoa phong nhã. Và phong độ ấy, đã làm rung động biết bao nhiêu con tim của những thiếu nữ đương thời.

Tạm ngưng giây lâu, lão lại tiếp:

- Rất tiếc cho tình đời nhiều oan trái, lão phu bị người phao vu bôi nhọ, lệnh sư phụ người vì ngộ nhận, lòng ghen tức nổi lên, đến đổi hóa ra thù.

Văn Tử Lăng vội xen vào:

- Sự ngộ nhận chỉ nhất thời, tại sao tiền bối không cùng bà ta giải thích cặn kẽ...?

Lão thở dài:

- Tiếc rằng tánh tình cả hai đều cứng rắn, lòng tự ái lại cao. Sau này, mặc dù nàng biết đây là ngộ nhận, nhưng vẫn một mực đối với lão phu lạnh nhạt. Lão phu cũng không đến năn nỉ nàng, cho nên sự chia rẽ càng ngày càng trầm trọng. Rốt cuộc mỗi người một ngã... Rồi từ đấy, suốt mấy mươi năm trời không gặp mặt.

- Nếu năm xưa lão tiền bối chịu khó đến giải thích tường tận, thì ngày nay đâu đến nỗi này...

- Nếu nàng chịu mở miệng nói cùng lão nửa tiếng thôi, lão cũng xóa bỏ tất cả... Vì nguyên do ấy, lão phu đã khổ sở mấy chục năm trường. Hiện tại nếu có hối hận mấy thì việc cũng bằng thừa rồi! Đến khi nghe nàng xuống tóc đi tu, lão phu càng đau khổ vô cùng, nên mỗi khi thừa dịp nàng đi vắng là lão lên đến đây, nhìn quanh cảnh vật cho thỏa lòng mong nhớ!

Mộ Dung Hồng khẽ nheo mày:

- Lấy gì để tin rằng lời nói ấy là thật?

Lão già mỉm cười:

- Cô nương theo lệnh sư phụ được bao lâu?

- Từ dạo tôi biết nói đến giờ!

- Theo lệnh sư phụ hơn mười năm, chắc có lẽ cô nương nghe người nhắc đến tên lão chứ? Lão phu họ Nam Cung tên Minh, giới giang hồ tặng danh hiệu là Truy Hồn Chuông.

Không đợi lão già nói dứt, Mộ Dung Hồng vụt kêu lên:

- Ô! Nam Cung Minh! Người đã hại sư phụ ta quá ư khổ sở, bà ta đến khi đang ngủ vẫn còn gọi tên ấy. Ta phải giết người để rửa hận mới được.

Nghe Mộ Dung Hồng thuật lại tình cảnh đau khổ của Lãnh Tâm Thần Ni, Nam Cung Minh bất giác ngược mặt, than dài:

- Nhạ Dung... Nhạ Dung... Không dè mối tình đã chết từ lâu mà nàng vẫn còn mang nặng bên lòng, đã lánh tục xuất gia, hà tất không quên đi việc đòi phiên lụy...

Thấy tình cảnh đáng thương, Tử Lăng không khỏi bồi hồi xúc động. Nhưng chàng vẫn giữ nét mặt lạnh nhạt:

- Xin cho tôi được biết lão tiền bối bắt Giang Tâm Mỹ cô nương đi giam giữ nơi đâu?
- Việc ấy... hãy thứ lỗi cho lão, hiện thời không thể nói ra được.
- Vậy lão tiền bối bắt nàng là có dụng ý gì?

Nam Cung Minh đáp:

- Ngoại tổ mẫu của con liễu đầu ấy, là kẻ chủ mưu gây ra sóng gió.

Tử Lăng ngạc nhiên "à" lên một tiếng, thì ra kẻ phá hoại lại là mẹ ruột của Túy Tâm Tiên Tử.

Chàng hỏi tiếp:

- Tại sao bà ấy lại làm vậy?
- Đang lúc ấy lão phu cũng không hiểu thâm ý của nàng, nhưng sau này mới hiểu rõ, nguyên do vì nàng yêu ta thắm thiết, nên sự ghen tức xưa nàng xuẩn động!
- Thế ra tiền bối định tìm bà ấy báo thù?
- Lẽ đương nhiên là thế, một đời hạnh phúc của ta và Nhạ Dung bị hủy hoại dưới tay của bà ấy, món nợ này phải tìm người thanh toán mới được.

Tử Lăng nghiêm giọng:

- Nếu muốn báo thù thì tìm thẳng bà ấy, hà tất phải bắt Giang cô nương?

Nam Cung Minh nghiêng răng:

- Vì muốn đạt mục đích nên phải dùng thủ đoạn giam giữ cháu ngoại của bà ta, cốt ý là muốn bà ta tự dẫn thân đến nạp mạng.
- Tôi e thủ đoạn đề tiện này, gây nên sự khinh rẻ của Lãnh Tâm Thần Ni thôi.
- Con liễu đầu ấy và người có quan hệ gì...? Hà tất người bênh vực đắc lực thế...?
- Chẳng có quan hệ gì. Chẳng qua nàng đã có một lần cứu ta thoát nạn...

Đoạn Tử Lăng gần giọng:

- Lão tiền bối đã đem nàng giam giữ ở đâu?

Nam Cung Minh hét to:

- Việc ấy không thể cho nhà ngươi biết được.

- Nếu dụng tâm dẫn dụ tổ mẫu của nàng đến để trả thù, tại sao lại mạo nhận danh nghĩa của Thần Mật Khách?

Nam Cung Minh hơi đỏ mặt:

- Vì muốn có thêm một bạn đồng minh, mới kéo lão Đặng cùng trợ lực, kỳ thật hãn cùng lão phu có một mối giao tình thân mật.

- Thần Mật Khách Đặng Công Huyền đã nói cùng tôi, nếu kẻ nào mạo nhận danh nghĩa của lão ta đi gây tội ác, lão ta sẽ không để yên thân đâu.

-Ồ...! Nguyên do vì hãn không biết việc làm của lão phu đấy thôi...

Vấn Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

- Bất luận lão tiền bối có biện luận thế nào, tôi nhất định sẽ cứu nàng cho kỳ được.

Nam Cung Minh nhìn thẳng vào mặt Tử Lăng:

- Cũng được...! Ngươi một lòng muốn cùng lão đối địch, vậy hãy đến Hồng Phong Cốc trong dãy Hồng Vân Sơn tìm ta, trong vòng một tháng lão phu sẽ về đấy.

Thình lình...

Một bóng đen từ ngoài bay vụt vào, chân chưa chấm đất liền quát to:

- Nam Cung Minh! Hãy trả tiểu thư nhà ta lại.

- o O o -